

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XXI. ročník

číslo 10/říjen 2015

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení (<i>J. A. Komenský – Labyrint světa...</i>)
	17.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	19.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>) Křesťanština (<i>každý 1., 3. a 5. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	14.30	ukulele – lekce pro začátečníky
	15.30	mladší dorost
	15.30	biblická hodina pro maminky s dětmi
	17.00	starší dorost
	23.00	noční modlitební stráž („Ambasáda Boží“, v ruštině)

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

STARŠOVSTVO

Z KALENDÁŘE

- 18. 10. Neděle díkůčinění, VP. Po bohoslužbách ohlédnutí za letními akcemi.
- 23.–24. 10. navštíví náš sbor YMCA Strmilov.
- 25. 10. Pavel Sivák.
- 28. 10.–1. 11. podzimní dorostová výprava, bude završena muzicírováním při bohoslužbách.
- 7. 11. první zasedání 55. konventu pražského seniorátu ČCE.
- 8. 11. celocírkevní sbírka: Jubilejní toleranční dar. Začne nácvik vánočních hry.
- 22.11. Luděk Rejchrt

ZE STARŠOVSTVA

Staršovstvo se sešlo v pondělí 12. 10. Jedním z projednávaných bodů byla blížící se **vánoční hra** – aktualizovaná adaptace Dickensovy Vánoční koledy. Přípravuje Lída Holá ve spolupráci s Magdalenou Slabou a bratrem farářem. Seznam herců je již uzavřen. Zkoušky budou 8. 11., 15. 11., 22. 11., 29. 11. (s postaveným podiem), 6. 12. a 13. 12. Generálka 19. 12., představení 20. 12. ve 14 a 16 hodin. Protože zkoušky a přípravy zabírají mnoho času všem zúčastněným, důrazně prosíme všechny o dočvilnost a vzájemnou ohleduplnost. Společné občerstvení nebude organizováno. Sál pro zkoušení po bohoslužbách je třeba uvolnit co nejdříve. Spoléháme jako vždy na spolupráci a součinnost dalších členů sboru.

Staršovstvo se rozloučilo s vikářem **Pavlem Hanychem** a poděkovalo mu za jeho práci ve sboru. Dále zvolilo **delegáty**, kteří budou náš sbor zastupovat na nově svolaném konventu 2015–2019: Jan Dus, Marie Procházková (náhradníci Iva Jungwirthová, Ivo Plhák).

Pokračuje **sbírka na přístavbu**. K tomu je určena sbírka z každé třetí neděle v měsíci, příspěvky je také možno kdykoli zasílat na sborový účet 135027438/0300, variabilní symbol 888.

Na nástěnce visí prohlášení ČCE k **uprchlické krizi**. Prosíme všechny, aby v lásce pamatovali na všechny trpící a potřebné.

GRATULUJEME

V libeňském sboru ČCE bude 8. 11. v 9.30 pokřtěn Samuel Kadeřávek, syn Jakuba a Markéty.

zapsal Jiří Holý

NAD PÍSMEM

☞ *Jestliže budeš opravdově poslouchat Hospodina, svého Boha, požehnaný budeš při svém vcházení a požehnaný při svém vycházení.* (Dt 28,1.6)

☞ *Kdo má uši k slyšení, slyš.* (Mk 4,9 – kralický překlad)

Jestliže budeš opravdu hodný a budeš poslouchat, koupím ti zmrzlinu, pustím tě do kina, nechám tě hrát si s legem. Taky vám to připomíná rozhovor rodiče s dítětem?

Ale má to tak být? Je člověk v Božích očích dítětem, které prostě má poslouchat, aby se mu za odměnu dostalo Otcovy přízně? A co to vůbec znamená poslouchat? Jak to souvisí s tou tolikrát zmiňovanou darovanou svobodou, prostupující celý život křesťana? Svobodou rozhodování, svobodou jednání, svobodou rozlišování?

Buď hodný a poslouchej, to mi připomíná tu přísnou kalvínskou zbožnost, shrnutou třeba v Karafiátových broučcích: *Pán Bůh si to tak přeje, broučku. Neptej se a sviť.*

Ale já se ptám, proč mám svítit, k čemu je to dobré. Já se ptám, proč něco dělat nebo nedělat, k čemu je to dobré. Já nechci být ovcí, která poslouchá, aniž by o tom přemýšlela. Proto nemám rád, když se o křesťanech mluví jako o ovečkách (často ve spojení farář a jeho ovečky). Ti, kdo toto označení používají, by měli vědět, že křesťan není žádná hloupá ovce, naopak, že někteří jsou i pěkní berani!

Jak tedy rozumět tomu poslouchání?

V hebrejském originále je na tomto místě zvláštní gramatický jev, jakési zesílení významu, které je ovšem do češtiny přeložitelné pouze volně. Takže bychom mohli číst: Jestliže budeš *fakt dobře* poslouchat, totiž naslouchat, slyšet, snažit se pochopit, co je důležité a co nikoli, budeš požehnaný ve svém vcházení i vycházení. Jestliže si z té hromady hlasů, které tvůj život formují, vybereš ten Hospodinův, někdy slabý a málo slyšitelný, jestliže z mnoha různých alternativ a životních přístupů zvolíš ty, jež bývají pracnější a málo atraktivní, jestliže přijmeš fakt, že smyslem tvé pouti na tomto světě je stále a opakované hledání a naslouchání Božímu hlasu, pak bude tvůj život požehnaný ve všem vcházení i vycházení.

Jestliže otevřeš svůj život Božímu přicházení, jestliže tento rozměr necháš prostoupit všemi oblastmi svého bytí, pak bude tvůj život požehnaný ve všem vcházení i vycházení.

A jak se toto hledání a poslouchání projevuje, kde hledat inspiraci? Třeba v Bibli, která přináší mnohé příběhy těch, kteří Boží hlas do svého života vpus-tili a neodešli s prázdnou. Třeba skrze modlitbu, která otevírá komunikační kanál mezi nebem a zemí. Třeba v rodině církve, jejímž úkolem je právě inspirovat k otevřenosti Božímu hlasu.

A jak konkrétně vypadá to požehnané vcházení i vycházení? Určitě ne tak, že už se mi teď bude dařit jenom dobře. Život s Pánem Bohem „po boku“ není samá radost a haleluja. Ti, kdo si to mysleli, prožili dříve nebo později těžké vystřízlivění. Životní okolnosti se spolehnutím na Boží hlas nezmění. Dál budeme na své cestě potkávat trápení, bolesti, otazníky. Ale i uprostřed trápení, bolesti a otazníků může být život požehnaný, totiž pevně zakotvený v Božím řádu, který převyšuje každé lidské pomyšlení. Pevně zakotvený v Boží lásce, která navzdory všem temnotám přináší konečné světlo. Může být něco lepšího?

Kdo má uši k slyšení, slyš, říká Ježíš Kristus v evangeliích. Zní to tajemně. K čemu jinému by byly uši, než k slyšení? Ale není slyšení jako slyšení. Není poslouchání jako poslouchání, vracíme se zpět ke starozákonnímu čtení.

Kdo tohle pochopil, může se radovat. Kdo ne, má dnes novou příležitost.

MODLITBA

Pane, děkujeme za dnešní den. Děkujeme za každou příležitost ke ztišení, ke společenství, k odpočinku. Prosíme, dej nám zaslechnout svůj hlas, dopřej nám pocítit svou blízkost. Ať tvá přítomnost prosvítí naše všední i sváteční chvíle. Prosíme, požehnej naše vcházení i vycházení, nyní i na věky.
Amen.

Píseň 636 Z tvé ruky, Pane můj

POŽEHNÁNÍ (1K 3,22 + 2Te 3,16b)

Všechno je vaše, ať svět nebo život nebo smrt, přítomnost nebo budoucnost, všechno je vaše. Vy pak jste Kristovi a Kristus je Boží. Sám Pán pokoje ať vám uděluje pokoj vždycky a ve všem. Pán se všemi vámi.
Amen.

Pavel Hanych

(ranní zamyšlení na sborové dovolené 2015)

SBOROVÁ DOVOLENÁ (II.)

Věra Jelínková a děti

Všimli jste si, jak Věra při každém kroku překonává bolest? Mohla by sedět doma, ale ona zatne zuby, vezme hůl a jde. Měla by právo odpočívat. Ale ona si na sborové dovolené vezme na starost malé děti. Ty ve stanovený čas vtrhnou do haly chaty Lesany – přeruší zpívání (nejen) nejstarší generace – a Věra ožije. Jako by jí dětské hlásky vylily do žil elixír mládí. Vezme znovu kytaru a zpívá, a děti s ní. A učí děti říkánky a tanečky. A děti tleskají a tančí.

Po půlhodině děti odejdou. Dalo by se předpokládat, že Věra odejde s nimi a na chvíli si lehne, aby se vzpamatovala. Ale kdepak! Ona je přece nabitá energií a už se těší na večerní program.

Takže, Věro, drž se! Příští rok bude další sborová dovolená. Ti nejmladší i nejstarší tě potřebují – a děkují.

RČ

Pod plachetkou osoba – Věra ☺

NĚMECKÝ PĚVECKÝ SBOR U NÁS

Nedělní bohoslužby 27. 9. obohatil svým zpěvem německý pěvecký sbor, který přijel na prodloužený víkend do Prahy. V Braníku se jim líbila rozkvetlá zahrádka před vchodem i to, jak byl kostel plný. (Jak by nebyl, když oni sami zaplnili všechny lavice u varhan.)

Návštěvníci ocenili i německý překlad kázání, písní i dalších součástí bohoslužeb, promítaných na plátno v čele místnosti. ■

SJEZD EVANGELICKÉ MLÁDEŽE

a MJH

Co dělal začátkem října na Sjezdu mládeže v Litoměřicích Mistr Jan Hus?

Inu tak, jakž celý život svůj ve zvyku měl. Procházel se mezi lidem, dobré chválil a zlé kaceřoval. Hovořil s prostými i učenými, malými i velkými. Pamětliv Kristova milosrdenství snažil se těm, kteří o milosrdenství stáli, také milosrdenstvím posloužit. V této souvislosti pak přece jednu věc si vzal na tuto akci obzvlášť do pozornosti. Téma sjezdu znělo „Přes čáru“. I rozvzpomenul se Mistr Jan na doby, kdy byl ještě malým Jeníčkem z Husince a kterak že si s fizulemi s ostatními hošíky dosyta i do omrzení vynahráli. I jal se učit přítomnou omladinu hru zvanou „čára“, kde fizule musí se obmyslným hodem co nejbližší čáře přiblížit, ale přes čáru ani kousíček přeletět nesmí. Fizulí nebylo, snad už bylinu tuto hospodyňky ani nepěstují. Za dobrou náhradu posloužila „céčka“. Ba ještě lepší náhradu, neb se z nich umný řetízek pospojovatí dal a tak se hráči na délce řetízku snadněji poměřili, který že jest šikovnějším.

Leč bylo mnohých, kteří skrovný svůj majeteček záhy prohráli – a tehdy přicházeli za Mistrem Janem a osvědčili-li svoji znalost z historie, dostali za správné zodpovězení po „céčku“. Otázky to nebyly těžké. Ve své dobrotě Mistr Jan se tázal, kdy že byl upálen a kde že ono město leží. Též na své současníky, předchůdce i následovníky se dotázal, na bitvy Jana Žižky... Nu, nebylo to těžké, ale pravdou jest, že někteří žáčci výborné, jiní zas pramalé znalosti osvědčili. Inu – jako je tomu i dnes. Ti, kteří po správné odpovědi získali céčko, s radostí se pak opět vrhali do hry, vyhrávali, prohrávali... A prohrávali-li více, než vyhrávali, chodili si pro další otázky. A Mistr Jan neposmíval se hloupým či nešikovným, ale s dobrotivostí srdce jich k píli a cviku povzbuzoval. Však Madlenka Mazurů z Libně, která se mezi hráči nejmenší zdála a z počátku znovu a znovu si pro otázku chodila, takové umělosti při hře došla, že i neostřílenější borce o jejich céčka připravila a právem pak před vším shromážděním oslavena byla.

JFP

PRAVDA

*Vidíš ho, muže, jenž jde ohni vstříc?
Obklopen jím je ze všech stran.
Slovo Boží strachu ho zbavujíc
používáno je jako zbraň.*

*Myslíš, že bys Ty a v této době
našel sílu za pravdou stát?
Myslíš, že on ji našel uvnitř v sobě,
nebo mu ji musel někdo dát?*

*Řekni, zda Ti také připadá,
že se slovo pravda s věky mění.
Dnes skutečnost nevykládá,
dnes jím každý svůj názor míní.*

*Soudobý člověk Ti hned vpálí,
že on by jako Hus neskončil,
protože názory, co jiní měli,
on prý také pochopil.*

*Pověz, je to vážně takto?
Žijeme my chaosem?
Vyspělá kultura, ale přesto
jednotnou pravdu nesnesem?*

*Myslíš, že bys Ty a v této době
dokázal se o pravdu zajímat?
Myslíš, že bys ji našel uvnitř v sobě,
nebo by ti někdo musel dát
vůbec ji umět rozpoznat?*

Zuzka Horálková

EVANGELIUM A SVĚT UNIVERZIT

Toto léto v červenci jsem se zúčastnila celosvětového sněmu organizace IFES – *International Fellowship of Evangelical Students*,¹⁾ jehož součástí je české UKH (Univerzitní křesťanské hnutí, www.ukh.cz) nebo například Bosenská EUS (Evangelikální společenství studentů, pro které jsem v Bosně pracovala). Českou republiku jsme reprezentovali dva, Tomáš Uher, předseda UKH, a já jako zástupce studentů.

IFES zaštiťuje křesťanskou službu na univerzitách ve více než 150 zemích světa, zahrnující přes 500 000 věřících studentů. Každé 4 roky se koná světový sněm, kterého se účastní pracovníci jednotlivých národních hnutí a zástupci studentů. Sněm slouží k revizi poslání organizace, k přemýšlení nad tím, co hýbe světem (nejen tím studentským), nad globálními tématy, a jak na ně jako věřící VŠ studenti či profesori můžeme reagovat. Shromáždění, které trvalo 10 dní, se konalo v Mexiku a zúčastnilo se ho přibližně 1 200 lidí z 158 zemí světa.

První dva dny patřily pouze studentům. 200 studentů, kteří jsou vedoucími biblických skupinek na svých univerzitách, společně mluvilo o výzvách, se kterými se v křesťanské službě setkáváme. Mezi výzvami byly například: „*Kde je láska v rozdílnosti mezi křesťany?*“ „*Může být Bible atraktivní?*“ Křesťanství vedle jiných filozofických a náboženských proudů. Zajímavou a obohacující zkušeností bylo pracovat ve skupině s lidmi z celého světa, nechat se inspirovat jiným způsobem myšlení a jinými kontexty, ze kterých jsme každý pocházeli.

Na dvoudenní Setkání studentů navazoval osmidenní Světový sněm, který byl již pro všechny, tedy ne jen studenty. Přítomni byli pracovníci národních a regionálních studentských organizací (hnutí IFES jsou rozdělena do 11 regionů – Evropa, Euroasie, Severní Amerika, Blízký východ atd.), dále zde byli univerzitní profesori a zástupci studentů. Tématem Sněmu bylo **SPOLEČNĚ. V KRISTU. V MISII. NA UNIVERZITĚ.** Pokusím se přiblížit několik témat, o kterých se na sněmu hovořilo.

UNIVERZITY DNES: V posledních desetiletích můžeme zaznamenat ohromnou expanzi univerzitního vzdělání. Více a více studentů ve světě má přístup k VŠ vzdělání. Odhaduje se, že v roce 2020 bude počet studentů ve světě překra-

---

1) *Mezinárodní společenství evangelikálních studentů, www.ifesworld.org*

čovat populaci USA (přes 300 miliónů osob). Přibývá institucí, které VŠ vzdělání poskytují. Přibývají obory, které je možno studovat. Roste počet studentů magisterských a Ph.D. programů, počet publikací, článků, výzkumů, analýz. Zvětšuje se objem peněz, které vlády a nevládní subjekty do vzdělání vkládají a investují. Expanze vzdělání, technický pokrok a globalizovaný svět s sebou přinášejí velké změny pro celý univerzitní svět. Zmezinárodnění vzdělání (globální propojenost institucí, pobočky univerzit v cizích zemích, migrace studentů, on-line studování...), možnosti techniky (technické vybavení univerzit, on-line komunikace v rámci univerzity, struktura přednášek), ekonomické hledisko (nárůst peněz ve vzdělání, fondy, granty, projekty – zaměřenost na výsledky, výnosnost) nebo sekularizace – to vše jsou změny, které mnohými způsoby ovlivňují podstatu dnešních univerzit a náuru studování jako takového. Zároveň tyto změny otevírají nové možnosti pro sdílení evangelia. Jakým způsobem můžeme přinášet evangelium do světa, který je více a více virtuální?, to je jedna z mnoha otázek, které jsme si pokládali. Na semináři o sekularismu řečník (předseda francouzského hnutí GBU France) zdůrazňoval nutnost bojovat za svobodu slova, která je ohrožována ve jménu svobody náboženské. Na francouzských univerzitách není dovoleno otevřeně sdílet vlastní víru s argumentem, že tím je narušena náboženská svoboda těch, kteří nesdílejí stejnou víru. Paradoxně tedy svoboda náboženství nemusí znamenat možnost o své víře otevřeně mluvit. To, o co křesťanští studenti ve Francii tedy usilují a čím argumentují, je svoboda slova. Univerzity musí zůstat prostorem, kde je možno svobodně vést debaty a diskuze. Ať už to jsou debaty o Bohu, Islámu, či čemkoli jiném.

KŘESŤANSKÁ PERSPEKTIVA NA UNIVERZITÁCH: Jak vnést křesťanskou perspektivu do života univerzit bylo velkým tématem celého sněmu. Jak jako křesťané můžeme mít vliv tam, kam nás Pán staví – uprostřed univerzity. Být křesťanem na univerzitě je velké privilegium, a také závazek. Univerzity od svého vzniku byly místem, kde se hledala Pravda, pravda o světě, který je dílem Božích rukou. Veškeré poznání, kterého bylo díky univerzitám dosaženo, bylo pokorně vnímáno jako poznání, které odhaluje Boha, ukazuje na jeho slávu. Od pokorného uznání, že veškerá pravda je Boží pravda, jsou dnešní univerzity poměrně daleko. Nicméně, jako křesťané (ať už studenti, výzkumní pracovníci, učitelé, profesori či jiní pracovníci), máme to privilegium být v instituci, která primárně byla založena s cílem oslavit Boha – objevit více o Bohu, o světě, který stvořil a věcech v něm. Nejen tedy, že bychom my, jako věřící,

neměli oddělovat a rozlišovat mezi „univerzitním“ a „víry se týkajícím“, ale naopak bychom se měli pokusit odkrývat tuto Boží perspektivu a pomoci druhým ji také vidět. Měli bychom se sami snažit (a zároveň pomoci druhým, kteří neznají Boha) porozumět Božímu pohledu na věc a jeho záměrům v tom, co studujeme, co objevujeme či vyučujeme. Neměli bychom se bát zapojit se do debat a diskuzí, které na univerzitách probíhají, ať už v rámci přednášek, konferencí, veřejných diskuzí, v časopisech a publikacích, v internetových diskuzích, nebo třeba jenom v menze při obědě. Témata se mohou týkat našeho studia, studentského života, mohou se týkat fungování univerzit, mohou se týkat aktuálního dění ve společnosti. Velkou výzvou pro nás je, aby hlas křesťanů a křesťanská perspektiva byly slyšet a přinášely změnu. V dnešní době je slyšet velká spousta hlasů; velká spousta ideologií a přesvědčení ovlivňuje dění na univerzitách a ve společnosti celkově. Bohužel to ale ve velké většině nejsou hlasy stojící na tom, co učí Bible, co vychází z poznání Boha a jeho záměru se světem.

UTRPENÍ: Během každodenních zamyšlení na Písmem jsme na sněmu studovali list Filipským a 3. kapitolu knihy Daniel. Být Kristovým učedníkem v tomto světě s sebou nezbytně nese utrpení, ať už je jeho podoba jakákoli. Měla jsem možnost mluvit s lidmi z velké spousty zemí a při tom jsem viděla, že téměř každý z nich čelil nějakým těžkostem, ať už ve službě, v osobní cestě s Bohem nebo těžkostech, které s sebou přináší bytí křesťanem v protikřesťanské zemi. Nicméně to, že máme Krista a že máme společenství jeden s druhým, nám dává velice cennou naději a sílu k vytrvalosti. Během sněmu vedle sebe stáli lidé z Jižní Koreje a Japonska, Peru a Chile, Ruska a Ukrajiny, Sýrie a Palestiny, kteří, majíce novou identitu v Kristu, dokázali stát společně jako jeden národ, ten Kristův. Lidé z Číny, z Blízkého východu či Euroasie mluvili o tom, jaká je cena následování Krista v jejich zemích. Přesto ale bylo možno vidět jejich pevnost ve víře a v naději, kterou Bůh pro jejich zemi a jejich životy má. Byl to silný zážitek vidět tolik mladých lidí, kteří nebyli přemoženi strachem, úzkostí, pocitem bezmoci (přestože tyto pocity jistě prožívali), nýbrž byli přemoženi Kristem a touhou po tom, aby i jejich spolužáci, jejich vrstevníci poznali Krista; Krista, který je jediný zdroj spásy a naděje pro svět, ve kterém žijeme.

Na tomto světovém sněmu jsem mnohem více než kdy dřív mohla vidět, že Bůh JE Bohem celého světa, lidí všech národů a jazyků a že si používá stu-

denty a profesory celého světa k tomu, aby byli světlem pro své spolužáky a přátele, kolegy, pro své univerzity a pro svou společnost. Každá společnost si cení studentů, jelikož to jsou oni, kdo jsou budoucími vedoucími, výzkumníky, vědci, politiky, učiteli, doktory, řediteli, právníky, odbornými pracovníky, kdo mají vliv ve společnosti, kdo formují myšlení společnosti, kdo mohou působit a působí změny. Univerzitní prostředí je jedinečné v tom, jak veliký vliv může mít na zformování osobnosti těch, kdo do něj přicházejí. Je to prostředí, kde se z teenagerů stávají dospělé osoby. Je to prostředí, které zásadním způsobem ovlivní a zformuje představu jednotlivců o tom, kam chtějí v životě směřovat. Mnozí studenti jsou velice otevření v hledání toho, pro co žít, v hledání pravdy, hledání smyslu. Jsou otevření debatovat, naslouchat, odmítat a přijímat. Univerzity jsou proto také jedinečným prostředím, kde se studenti mohou setkat s Kristem – díky věřícím přátelům, díky věřícím učitelům – a mohou se tak rozhodnout žít pro Krista, být jeho učedníky ve svých profesích, ve svém povolání.

Zakončila bych dvěma citáty Charlese Malika, bývalého velvyslance Spojených národů:

„Univerzita je jednoznačně osou, kterou lze hýbat světem. Účinněji než kterýmkoli jiným způsobem, změňte univerzitu a změníte svět.“

„Ujišťuji vás, co se týče univerzit, nemohu být uspokojen, když by mělo jít pouze o náboženství: požaduji důsledný intelektuální výcvik, požaduji vybroušení své mysli. Zároveň, nemohu být uspokojen, pokud by mělo jít pouze o rozum: požaduji spásu své duše, požaduji bázeň před Bohem, požaduji alespoň neutralitu s respektem k poznání Ježíše Krista.“

Eliška Adamcová

P. S.: První týden v listopadu se na Karlově univerzitě chystá (stejně jako minulý rok) misijní týden, organizovaný věřícími studenty z různých sborů. Týden zahájí přednáška na téma „Velký třesk a otázka Boha“ vedená prof. Thomasem Schimmelem z německé Univerzity v Karlsruhe. Na tuto přednášku budou navazovat další, například: „Bible – něco víc než dva zákony“, Jan Hus – něco víc než 600té výročí“, nebo „Ženy podle Bible“. Můžete se modlit, aby studenti měli zájem na přednášky přijít, aby měli otevřená srdce a touhu poznat více o víře, kterou máme.

Eliška

ZEBRA ZPÍVÁ POD KONĚM

Akce vpravdě mnohohvrstevnatá.

Náhodný divák viděl 50–100 převážně mladých lidí, jak ve zvířecích maskách zpívají pod sochou svatého Václava a tvrdí, že to, co bylo vždy považováno za koně, je zebra. Pak zazpívali zmatenou píseň o tom, že žabka je zvíře a přitom se v ní šlape, myška je zvíře, ale musí sloužit připoutána k počítači, prasátko by chtělo jíst z koryta, ale musí létat od zrcátek kdo ví kam, a především že po zebrách se šlape a jezdí auty, aniž by kdo pomyslel na jejich utrpení.

Evangelík, který byl na Sjezdu mládeže v Litoměřicích, nebo někdo, kdo sledoval akci na Facebooku, už věděl, že jde o nadšenecký happening pod takovkou Martina Balcara, do kterého se namočil (byl namočen) branický evangelický farář. Mnozí z nich akci „lajkli“, či sdíleli na svých zdech na Facebooku. Mluvili o ní se svými kamarády a ti si pak už sami zjišťovali, o co jde. Jen pro srovnání – na Sjezd mládeže přijede cca 300–400 mladých lidí. Ne všichni jsou na Facebooku, ne všem se takováto akce líbí. Sehnat těch 500 kliknutí myší (sázka na Fb) není vůbec tak snadné, jak se množná na první pohled zdá.

A jen pár zasvěcených vědělo, že jde o výsledek několikadenní práce mediální dílny Kempu mládeže v Strmilově z léta 2015. Tam se lidé týden učili, jak se vymýšlí akce, jak se propaguje, jak se získávají kontakty (to jsou ty „lajky“ na Facebooku) na lidi, které lze oslovit zase na jinou akci. Suma sumárum – jak se může efektivně pracovat ve světě sociálních sítí. Pro ně akce neskon-

čila – teď se budou učit ji vyhodnocovat a nepromrhat právě tyto kontakty, kterým lze nabídnout zase něco jiného – na prvním místě samotný Kemp ve Strmilově (červenec 2016), ale i další církevní akce.

JFP

BRANICKÉ MOŠTOVÁNÍ

Jablka v pytlích, jablka v mísách, jablka v lískách. Haldy jablek, převezených z Bujesil na zahrádku u branického kostela, čekají na zpracování. Díky dárcům za ty dary! Ale kdo to zvládne zpracovat? V pondělí 5. října se měnící se počet dobrovolníků dal do práce. Od tří hodin vykrajoval, krouhal a lisoval. Sluníčko svítilo a práce šla rychle od ruky. Počet lahví plných báječného moštu se zvyšoval. Jenže pak se začínalo stmívat a v půl osmé bylo jasné, že v téhle tmě už to dál nejde. Pokračování zítra dopoledne. Jenže v úterý místo sluníčka déšť a zima. Ještě, že máme apsidu. V poledne bylo hotovo. Ještě umýt nádobí, podlahu a lis.

P. S.: Na stromech je prý ještě plno jablek. Pokud je někdo u Pecharů sklídí a přiveze, může se za čtrnáct dní pokračovat. Lis jsme zatím Jungwirthům nevrátili.

RČ

PRAŽSKÉ JEZY 2015

Nudné, deprimující, slabé. Mokrě! Nepovedené... Přesně takové podle výzkumu¹⁾ Pražské jezy 2015 nebyly. Účastníci naopak popisovali akci jako „skvělou“, „přeskvělou“ a někteří překvapivě také jako „mokrou“, což provokuje myšlenku, zda byli všichni dotazovaní opravdu na stejně akci nebo si jen dojem „mokrosti“ žádá vlastní měření.

Letos jsme byli svědky rekordního počtu účastníků – dle záznamů na řeku vyrazilo 953 plavidel,²⁾ včetně 15 našich. Kvůli celoročním suchům protékalo Prahou rekordně málo vody, a proto se cvaklo rekordně málo lidí – jen 40 posádek³⁾ (naše flotila nezahanbila a poctivě přispěla 2 kusy).

Naše skupina čítala 38 lidí. Nejmladším dvěma vodačkám bylo 6 let, matadorem byl sváteční oslavenec. Počasí vybízelo k poslednímu podzimnímu koupání, k čemuž se hrstka odvážných (ne)nechala pobízet dvakrát a na druhém jezu chytla šanci za pačesy. V cíli na Štvanici jsme vdělili moravskému mistru Honzovi za profesionálně grilované maso, jež za příjemného hovoru kvapně mizelo z dohledu.

Děkujeme všem za různorodou podporu, bez které by se svatováclavská vodácká pohoda tvořila obtížněji. Pokud bys chtěl/a zažít babí léto na pražské Vltavě, posedět s námi u grilu na Štvanici, vyzkoušet paddleboard, nebo se jen na závěr sezóny ještě naposled posadit do lodě, pojeď za rok s námi!

Ahoj!

Kryštof Rybáček

---

1) Výzkum zadal vedoucí akce dva týdny po jejím uskutečnění, provedl jej odborník na slovo vzatý - Mikuláš Fantys. Respondenti odpovídali na následující otázku: „Jaké podle vás byly letošní Pražské jezy a jaké naopak nebyly? Odpovídejte prosím jedním slovem.“ Expert Fantys upozornil na jednu anomální odpověď, která byla formulována takto: „kočičí“ a „peří“. Spekulovat by se dalo o bojkotu, nepochopení otázky nebo naopak o skrytém významu výpovědi či snaze o co nejvěrnější vystižení subjektivních pocitů.

2 a 3) Zdroj: <http://3jezy.skauting.cz>

Foto na zadní straně obálky

KNIHA STARÉHO MUŽE

Můj přítel Miloš Hoznauer není sice členem branického sboru, chodívá sem jen občas, ale přesto je jeho stopa u nás výrazná. Vždyť tady má syna a dceru, a jestli dobře počítám, tak čtyři vnoučata a jednu pravnučku (Danielka Slabá). To už stojí za to napsat o jeho nové knize, zvláště když jedna z těch vnuček v ní také figuruje.

Miloš Hoznauer je totiž legenda mezi středoškolskými učiteli češtiny. Je autorem mnoha originálních interpretací literárních textů a příruček k výuce literatury. Když mu vyšla vzpomínková kniha *Cesta do hlubin kantorovy duše* (2004), bylo mu 75 let. Jan Kysela, někdejší student pražského gymnázia Na Vítězné pláni, v ní popisuje, jak vypadaly Hoznauerovy hodiny literatury: přicházel často pozdě, téměř nikdy nezkoušel, pravopisné chyby mu moc nevadily, ale požadoval přesné vyjadřování a samostatný názor a studenti si mohli být jisti, že je vždy dokáže zaujmout a vtáhnout do hodiny. Po dalších více než deseti letech Hoznauerovi vychází kniha *Stařec na čekané* (Nakladatelství a vydavatelství JAKURA, 2015). Tematicky je velmi pestrá. Obsahuje autorovy osobní vzpomínky na dětství, rodiče a předčasně zemřelou první manželku, setkávání s literaturou (uvádí Gorkého výrok, že za všechno, co je v něm dobré, vděčí knihám, a doplňuje: „knihám a ženám“), ale také úvahy, reflexe a básně, citáty a verše známých autorů, doprovodné texty Ludvíka Vaculíka i Ivana Klímy a také fotografie Jaroslava Kučery. Jestliže *Cesta do hlubin kantorovy duše* byla kniha místy až rozpustilá, tato kniha je spíše nostalgická. Ale i zde nacházíme Miloše Hoznauera jako toho, který provokuje a boří zaběhané představy.

„A tak vezměme do žilnatých rukou některou z těch moudrých knih o stáří: *Cesta do stáří*, *Umění stárnout* a jiné, které nám tak dobře radí. (...) K výhodám stáří patří i to získání životní moudrosti, kterou raději nemoudrému okolí nevnucujte. Starý člověk prý umí hospodárně vydávat energii – ale kde ji vzít? Údajně získáte i univerzální pohled na věci, lidi, problémy a svět – jenže to mnoho radosti neslibuje! Stáří má být i nositelem tradic – ale co když jsou mladším na obtíž? Staří lidé mají i menší ekonomické nároky – někdy jim ovšem nic jiného nezbyvá. (...) Potěší nás i Goethův výrok, že mladý člověk je hříčkou přírody, kdežto starý člověk je umělecké dílo. (Ale o jaký umělecký směr by asi šlo? Ruinismus? Devastismus?)“

Zmiňuje se o agresivitě, kterou část lidí dává vůči starým lidem najevo, a nedůstojném zacházení s nimi v nemocnicích a ústavech. Podobně drsně působí i Halasovy a Nerudovy básně, které Hoznauer ve své knize uvádí. K nim připojuje i básně vlastní. Ani ty neuhlazují a nezastírají nic, pohlížejí bolestem stáří tváří v tvář (Starcovo ráno, Stáří je mrcha, Starý muž se loučí se sexem). Ale občas se v nich přece mihne naděje (Večerní díkuvzdání).

Hoznauer cituje modlitbu ženevského biskupa Františka Saleského, která moudře varuje před pošetilostmi, které hrozí stáří. Začíná „Pane můj, chraň mě před domněnkou, že musím při každé příležitosti a ke každému tématu něco říci“ a končí „Dej mému srdci sílu, abych život přijal tak, jak Ty jej řídíš“. Myslím, že těch několik vět velkého francouzského myslitele, jehož osobnost inspirovala řád salesiánů (kteří se věnují výchově mládeže a přinejmenším v Praze to dělají výborně), jež Miloš Hoznauer doplňuje větami svými, patří k vrcholům a myšlenkovému poslání knihy.

Je to kniha sice nostalgická, drsně autentická, ale svým způsobem i radostná. Především proto, že ukazuje, že autor neztratil svého tvořivého ducha ani svou múzickou duši. Popisuje vděčnost svých žáků, kteří se k němu stále hlásí a snaží se mu pomáhat v trampotách stáří. „Zvou mě na své koncerty a výstavy, nosí mi své knížky, které vydali, časopisy, kde se o nich píše. Úspěšná moderátorka mi dělá reklamu, oblíbená herečka nabízí volňásky. Zvou mě do míst, kde nyní žijí. (...) Naživu mě udržují lékaři. Operují mi nádory, šedý zákal, sledují tlak a arytmií, modelují nový chrup. Na zubařské křeslo se velmi těším.“ Jinde líčí štěstí, které mu přináší jeho rodina. Vždyť ne každý se dočká pěti dětí, šestnácti vnuček a vnuků a (zatím) tří pravnoučat.

Přejme tedy Miloši Hoznauerovi, aby se naplnilo to, co mu přeje jeho vnučka Eva (jedna z těch, kdo zdělili jeho lásku k literatuře) v dopise k narozeninám, který je v knize otištěn: To nejlepší přichází naposled. Hádám, že přitom měla také na mysli píseň evangelického kazatele a zpěváka Svatopluka Karáska o svatbě v Káni Galilejské, kde Ježíš proměnil vodu ve víno. Zatímco obvykle „nejlepší víno se dává hned / a jak času přibývá, to horší se naleývá“, naopak v Káni mají to nejlepší víno naposled. „V žití tvém přibývá dalších let, / nečekej nejhorší naposled, / Bůh na sklonku tvého dne dá ti víno výborné, / výborné víno až naposled.“

Jiří Holý

OBSAH 10/2015

Vítejte	2
pravidelný sborový program	
Staršovstvo, ...	3
sborový program...	
Nad Písmem (Dt 28 1,6 a Mk 4,9)	4
ranní zamyšlení Pavla Hanycha na sborové dovolené 2015	
Sborová dovolená (II.)	6
Věra Jelínková a děti	
Německý sbor u nás	7
Sjezd evangelické mládeže a MJH	8
reportáž J. F. Pechara	
Pravda (báseň Zuzky Horálkové)	9
Evangelium a svět univerzit	10
píše Eliška Adamcová	
Zebra zpívá pod koněm	14
akce vpravdě mnohovrstevnatá	
Branické moštování	15
Pražské jezy 2015	16
Kniha starého muže	17
Jiří Holý vypráví o Miloši Hoznauerovi	
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XXI. ročník, číslo 10/říjen 2015

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz.

